

Đặng Thúy Nhài

Ký Ưc

- Trung có lạnh không?

Em lơ đãng đẩy tờ giấy sang bên cạnh, lơ đãng nhìn ra ngoài. Ở đây, bầu trời xám như màu chì. Cái lạnh hắt lên cả từ vòm lá xanh tê tái. Tháp chuông nhà thờ vút cong, mảnh mai và bé nhỏ. Thế là mùa đông cũng đã quay về. Em chẳng biết bây giờ thì mình cảm ghét hay yêu thương nó nữa. Mong chờ thì không. Bởi dẫu có mong chờ thì em cũng biết mình sẽ chẳng nhận được gì. Chỉ thấy nhói lòng mỗi buổi chiều. Kỷ niệm đậm nhạt phết vào từng ngã đường của cái thị xã bé nhỏ này.

- Trung hơi lạnh nhưng thấy dễ chịu, bây giờ cũng còn sớm. Em lạnh lắm phải không?

Em quay lại vì cái động tay khe khẽ. Thoắt thấy cái lạnh rùng mình, chạy dọc sống lưng. Không! Em không chờ một câu trả lời. Càng không chờ câu trả lời như thế này. Tại sao nó lại có thể như thế chứ? Đây là hai mùa đông, hai con người. Hay là mùa đông, hay là cái lạnh mách bảo người ta nói những lời dịu dàng, chăm sóc? Lẽ nào cảm giác ấm áp vào ngọt ngào của em giữa cái lạnh của mùa đông

xưa là giả dối, là không có thật? Em khẽ mím môi cười; thừa biết có một cái nhìn đang chờ đợi.

- Em cũng thấy dễ chịu vậy thôi, Trung ạ. Em không có lạnh lắm. Giá như không có cái mốt đi học thêm tiếng Anh. Giá như bố mẹ không sốt sắng lo cho kỳ thi Đại học của em sắp tới. Giá như em đừng ngồi bàn đầu. Hay giá như người ấy đừng đến, đừng có mùa đông, đừng có cái lạnh và những lời ngọt ngào? Giá như đừng có lớp vũ, đừng có tiếng nhạc dập dìu kéo người ấy xa em. Hay giá như em đừng nặng lòng đến thế?...

Em không biết. Càng không biết chọn cho mình lời trách móc hay yêu thương khi đứng giữa mùa đông này. Em vẫn đến lớp tiếng Anh. Vẫn ngồi bàn đầu; và thỉnh thoảng vẫn nhìn thấy người ấy là mình trong tiếng nhạc; khi cùng với một tà áo xanh, lúc áo đỏ. Để rồi vẫn thấy lòng mình nhói lên cảm giác tan vỡ, khắt khe. Chẳng biết nếu ngày ấy em nhận lời tạ lỗi của người ta; em thấy lòng bình yên khi người ta ân cần bên cô gái ấy... thì mùa đông cú cửa vào hồn em vết cửa của đổ vỡ, biệt ly? Và bây giờ, em có phải mượn sự quan tâm đến người khác để lấp đầy sự trống rỗng của lòng mình. Đáng lẽ, bên em bây giờ không phải là Trung...

- Em quàng khăn vào đi, kẻo lạnh nhiều. Tan học, em đợi Trung đưa em về nhé?

Giá mà khóc được nhỉ? Em sẽ khóc cho nhẹ bớt lòng mình. Khóc như một đứa trẻ được bắt đền con búp bê "em bé" bằng một món quà đắt tiền, xa lạ. Trung giục em quàng khăn vào kẻo lạnh? Một năm trước, cũng buổi chiều như thế này, người ta âu yếm đặt vào tay em

chiếc khăn ẩm và chăm chú ngắm nhìn em choàng lên cổ, mặc kệ cái nắng nhìn nhắc nhở của bà giáo già đôn hậu. Em thấy sống mũi mình cay cay. Tự nhiên có cảm giác cái lạnh làm tím cả mặt mày. Em gật đầu, khe khẽ và im lặng. Lời giảng bài của cô giáo rành rọt:

- Ở trong ví dụ này, article có nghĩa là mạo từ. Cả câu có thể hiểu là: Mạo từ tiếng Anh và nhóm động từ làm tôi bối rối khi sử dụng. Article không còn giữ nguyên nghĩa là tiêu đề, tên bài nữa. Như vậy, có thể thấy tùy từng trường hợp, văn cảnh của câu văn và cách sử dụng, ở nhiều từ trong tiếng Anh có sự thay đổi rất nhiều về ngữ nghĩa.

Em gật đầu như là tâm đắc thế, liệu có hợp với nụ cười băng quơ này? Nếu bây giờ mà viết cho Trung, em sẽ viết những lời nhưc buốt. Trung sẽ không hiểu gì cả và em sẽ lại thấy mình có lỗi. Em không thể trút lên Trung cảm giác chua chát và buồn bã về người ấy. Dù sao với em, Trung vẫn là người bạn lớn; rất tốt.

oOo

Tối nào mẹ cũng đón em bằng nụ cười nồng hậu, và gửi theo Trung lời dặn dò ấm áp. Không nói ra, nhưng em biết mẹ yên lòng khi em có Trung đưa đón mỗi buổi tối đi học về. Cái lạnh bào xé vào mặt đường; vào từng tán cây, kẽ lá. Cái lạnh khiến người ta nghĩ nhiều đến mình mà lãng quên người khác một cách thanh thản. Cái lạnh cũng khiến cho mỗi người thấy mình bé nhỏ, yếu đuối hơn.

Em vẫn là một cô bé lơ đãng trong sự chăm chú và lo lắng của Trung. Chỉ nhiều lúc thấy lòng mình bình yên và dịu ngọt. Em không

còn cảm giác trống rỗng khi ngược nhìn ra ô cửa nhỏ. Em đủ can đảm và sự giấu cợt để nhìn thẳng vào mắt người ta. Và đôi khi mỉm cười bởi nhận ra cái sững người ngờ nghệch của nuôi tiếc. Cái cảm giác nhức buốt khi qua lớp Vũ dần dần teo lại, nhiều lúc như thể chỉ là ảo giác, là hư vô. Em không dám khẳng định với lòng mình đã quên hẳn người ta; cũng chẳng bao giờ dám nghĩ đến cái ngày... Bây giờ bên em là Trung là sự săn sóc chở che ngọt ngào có thực; là những lời động viên, những cái nhìn thương mến và âu yếm. Và em biết mình được chở che trong sự nồng ấm của một lòng thương đích thực nơi Trung.

Dù sao vẫn là ký ức tươi non - mối tình đầu của em - người đàn ông dám say mê hết mình và dám từ bỏ rất nhiều để sống trong niềm đam mê cường tráng trước cuộc sống. Mỗi mùa đông, mỗi lần quàng khăn ấm và được nhận những lời nhắc nhở yêu thương giữa cái lạnh; em vẫn thấy dịu ngọt cảm giác những ngày nào – Ký ức của riêng em, thời gian ơi!

Đăng Thúy Nhài

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003